

[Bollmann]

muligheder, er det nødvendigt, at arbejdsformidlingen fungerer rigtigt. AF har jo til stadighed været et stærkt omdiskuteret system, men gennem de senere år mener jeg der er sket en udbygning, en udvikling af AF-systemet, som på en række områder har forbedret både formidlinger og vejledninger. Vi håber da også på, at selve informationen om, hvordan udviklingen på arbejdsmarkedet egentlig sker, vil kunne udbygges, ikke mindst når det drejer sig om mindre virksomheders brug af arbejdsformidlingen. Jeg tror, mange af denne type virksomheder faktisk ikke har opdaget, hvilke råd man egentlig kan få, og derfor tror jeg, at informationsopgaven om AFs virke også er en væsentlig del af den indsats, der er nødvendig.

Arbejdsmarkedsuddannelserne har været i fokus i de senere år, men selv om de fungerer, kan der jo altid ske forbedringer, det er jeg ganske enig i. Det væsentligste med hensyn til uddannelserne er som nævnt efter min opfattelse, at de er aktuelle og passer til de job, hvor efterspørgslen findes, men det er som også sagt et spørgsmål, der bør klares i samarbejde med virksomhederne.

Der peges i redegørelsen på vigtigheden af, at en lang række problemer bedst klares regionalt eller lokalt, men det behøver jeg ikke at kommentere, for her er jeg ganske enig i ministerens betragtninger.

Det er jeg også, når vi nærmer os den afsluttende del, om de særforanstaltninger, der i dag eksisterer. Vi har her i Tinget – og med rette – gang på gang drøftet de særlige problemer, der er for kvinders arbejdsforhold, hvor udviklingen jo desværre har været mindre positiv end den generelle udvikling. Men at der bør tages særlige initiativer fra alle implicerede parter, kan vi helt tilslutte os, og spørgsmålet om, hvordan vi gør det, bør have en meget høj prioritet.

At selve ungdomsarbejdsledigheden til gengæld viser en faldende tendens, synes jeg er glædeligt, men det skal selvfølgelig ikke få os til at tro, at alle problemer er løst. Derfor er vi i CD tilfredse med, at redegørelsen særlig understreger, at flere og flere af de unge – måske mest de ældre unge – skal hjælpes til uddannelse eller beskæftigelse, og her ved vi også at der er taget initiativer på det allersidste.

Jeg skal til afslutning sige, at vi i CD er glade for, at udviklingen i beskæftigelsessitu-

ationen gennem de senere år har været så positiv, som tilfældet er. Men vi er også tilfredse med, at ministeren med denne redegørelse fastslår, at der kan og skal gøres mere for fortsat at forbedre situationen.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke ministeren for redegørelsen, som jeg synes er spændende, og som indeholder mange væsentlige tanker og synspunkter. Jeg mener, det er naturligt, når vi har en debat om arbejdsmarkedspolitikken, lige at sætte den ind i en kort tidsperiode. Hvordan var det for få år siden? – og med for få år siden mener jeg i slutningen af 1970erne og begyndelsen af 1980erne. Da oplevede vi stigende arbejdsløshed, vi oplevede vækst i den offentlige sektor, og vi så diverse mere eller mindre kunstige beskæftigelsesfremmende foranstaltninger – resultatet var stigende arbejdsløshed.

Hvad har vi så oplevet i de sidste år? At der er ført en sådan generel økonomisk politik, at der er skabt arbejdspladser, primært i den private sektor. Der er i de sidste år simpelt hen sket en total drejning fra udviklingen i 1970erne og begyndelsen af 1980erne. Det er en fantastisk landvinding med vidtrækkende socialpolitiske og menneskelige konsekvenser, at der er skabt så mange job, at den dybt tragiske beskæftigelseskurve, hvor stadig flere blev ledige, er brudt. Jeg tror ikke, det kan siges stærkt nok. Jeg har oplevet på kurser eller møder i udlandet, i England f.eks., at man gentagne gange har understreget, hvor fantastisk privilegerede vi er i Danmark, at der er skabt så mange arbejdspladser her, især for de unge, mens man i England må kæmpe med en stigende ledighed især blandt de unge, med de deraf afledte uheldige menneskelige og sociale følger.

Det er klart, at ikke alle problemer er løst ved, at der skabes en række arbejdspladser. Der forestår stadig mange udfordringer, og en af de store udfordringer er det, vi kalder flaskehalsproblemerne, men det er jo en spændende udfordring at tage op og prøve på at klare ved, at de ledige bliver ført ind i de arbejdspladser, der skabes. Det er jo ikke nogen selvfølge, at man har nogen til at gå ind i de job, der skabes, når der skabes arbejdspladser i de forskellige områder. Det er